

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23272/2024
11.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Манасијевић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2308/23 од 08.07.2024. године, у седници одржаној 11.12.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2308/23 од 08.07.2024. године, као изузетно дозвољеној, у потврђујућем делу.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 2308/23 од 08.07.2024. године у потврђујућем делу.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Основног суда у Врању П 364/19 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о стварној ненадлежности суда за поступање у овој парници. Ставом другим изреке, утврђено је да је апсолутно ништав Споразум о накнади број 465-1349/11-07 садржан на записнику о главној расправи од 16.12.2011. године, заведен у деловодну књигу корисника експропријације под бројем 465-6874/11-3 у ставу првом и другом, а у ставу првом у делу одређивања висине накнаде за експроприсано земљиште у износу од 2.047.650,00 динара и у ставу другом којим је обавезан корисник експропријације да ранијем власнику исплати утврђени износ од 2.047.650,00 динара, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско – правне послове између тужиоца и туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, а по основу Споразума о накнади број 465-1349/11-07 од 16.12.2011. године, за катастарске парцеле ближе наведене у овом ставу изреке, у укупном износу 65.102,00 динара са законском затезном каматом од 14.09.2023. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 17.01.2012. године до 13.09.2023. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име

трошкова поступка исплати 229.008,26 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 2308/23 од 08.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепено решење потврђено у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепено решење у ставу другом, трећем и четвртом изреке и предмет у том делу враћено првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, у потврђујућем делу, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају ревизија није поднета због погрешне примене материјалног права. Наводима ревизије се оспорава одлука првостепеног суда о основаности приговора стварне ненадлежности, што представља битну повреду одредаба парничног поступка, а што није разлог за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Имајући ово у виду, као и да тужени не указује на другачије одлуке другостепених судова или ревизијског суда, произилази да у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 1. и 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу изјавити ревизију против решења само уколико се тим решењем поступак правноснажно завршава. Сагласно одредбама истог члана, ревизија је увек дозвољена и против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању жалбе (став 3), као и против решења којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије (став 4).

У конкретном случају, побијаним решењем је потврђено првостепено решење о одбијању приговора стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Другостепеним решењем којим је одбијена жалба туженог и потврђено такво решење поступак није правноснажно завршен, па против таквог решења ревизија није дозвољена у смислу члана 420. став 1. ЗПП, нити такво решење представља решење из

ставова 3. и 4. истог члана против кога би се могла изјавити ревизија, због чега је ревизија одбачена применом члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић